

Liegende evolutionaire kunst: de Laetoli voetafdrukken

David Cloud, 23-2-2011,

<http://wayoflife.org/files/93c969d90d9ae0c2d5c7075ca4dcd9f5-737.html>

Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Men zegt wel eens “een afbeelding is duizend woorden waard”, en ik twijfel er niet aan dat meer mensen door plaatjes dan door woorden beïnvloed werden om in evolutie te geloven. Van bij haar aanvang werd darwiniaanse evolutie gepopulariseerd door kunstige afbeeldingen - liegende kunst.

DE LAETOLI VOETAFDRUKKEN

Links: de Laetoli voetafdrukken in vulkanische as.

Rechts: de veronderstelde voetafdrukkers (American Museum of Natural History).

Ernstige natuurhistorische museums hebben typisch een model of foto van de Laetoli voetafdrukken die voorwenden te bewijzen dat apen rechtop wandelden, één miljoen jaren geleden, op het evolutionaire pad naar het mensdom.

In 1978 werden voetafdrukken ontdekt in Tanzania, op een site die Laetoli wordt genoemd, door Mary Leakey's team. Ze werden aangekondigd als “gemaakt door een wezen dat rechtop wandelde op een menselijke manier”.

Twee reeksen voetafdrukken lopen parallel over een lengte van ongeveer 25 meter. De ene reeks is van een volwassen maat terwijl de andere veel kleiner is.

De voetafdrukken worden aangewend als een argument voor het op menselijke wijze afbeelden van de voeten van de *Australopithecus afarensis* (Lucy), in weerwil van het fossielenbewijs, en Lucy-supporters zijn hierover dogmatisch. Typisch zijn de claims van Niles Eldredge en Ian Tattersall:

“Misschien het meest indrukwekkende bewijs voor de bipedie¹ van deze vroege vorm is het stel voetafdrukken dat gevonden werd in Laetoli” (The Myths of Human Evolution, p. 7).

¹ Bipedie: tweevoetigheid.

Details van Laetoli voetafdrukken

Als antwoord hierop geven we de volgende punten:

1. Er is over de afdrukken geen consensus, zelfs niet bij evolutionisten. Niet alleen over het wezen dat ze maakte maar zelfs over hoeveel wezens die ze maakten.

Het gebrek aan consensus bestaat zelfs onder hen die de oorspronkelijke afdrukken zagen voordat ze toegedekt werden. Bijvoorbeeld, Ron Clarke geloofde dat de voetafdrukken werden gemaakt door één individu. De grote afdrukken werden gemaakt door “de voeten van de hominide” die slipten in het slijk (van regen op vulkanisch as). Anderen, zoals we zullen zien, geloven dat de sporen door mensen werden gemaakt. Jack Stern en zijn kompanen van Stony Brook geloven dat de afdrukken werden gemaakt door Australopithecines maar dat de afdrukken bewijs vertonen dat de creaturen op een aapachtige manier wandelden, en hun gewicht overbrachten aan de buitenzijde van de voet, in tegenstelling tot mensen die afduwen met hun grote teen en dus een diepe indrukking maken met de bal van de voet.

Het is duidelijk dat deze opinies geenszins kunnen bewezen worden. Alles is speculatie. De afdrukken zijn oud volgens gelijk welke standaard (ze zijn duizenden jaren oud) en zelfs het originele fossielbewijs werd vernietigd. Dit grote gebrek aan overeenstemming en de ernstige vragen die onbeantwoord overblijven, komen niet aan bod op de museumvoorstellingen. In plaats daarvan worden de Laetoli voetafdrukken gepresenteerd als ronduit bewijs voor de evolutie van aap naar mens, en meer specifiek als bewijs dat “Lucy” rechtop liep. Altijd weer zijn de Laetoli voetafdrukken in de Lucy-sectie van natuurhistorische museums ondergebracht.

2. Als je de evolutionaire veronderstellingen verwijderd, is er weinig reden te geloven dat de voetafdrukken werden gemaakt door enig ander wezen dan de mens.

Zelfs Mary Leakey en haar team waren verbaasd “over hoe erg menselijk ze waren” (Ancestral Passions, p. 486).

Tim White, die betrokken was bij de opgraving van de afdrukken, zei:

“Ze zijn zoals hedendaagse menselijke voetafdrukken. Als er zo een zou achterblijven in het zand van een Californisch strand vandaag, en je aan een vierjarig kind zou vragen wat het was, zou het onmiddellijk zeggen dat daar iemand heeft gestapt. Het zou het niet kunnen onderscheiden uit de honderden andere afdrukken op het strand, en evenmin u. De externe morfologie is dezelfde. Er is een goed gevormde moderne hiel met een sterke boog en een goede bal van de voet vooraan. De grote teen staat recht in de lijn. Hij steekt niet uit naar de zijkant zoals bij een aap, of zoals in zoveel tekeningen die je ziet van de Australopithecines in boeken” (Johanson en Edey, Lucy: The Beginnings of Humankind, p. 250).

Melvin Lubenow zegt:

“Het interpreteren van de Laetoli voetafdrukken is niet een kwestie van geleerdheid; het is een kwestie van logica en fundamentele regels van bewijsvoering. Wij weten hoe de menselijke voet eruitziet. Er is geen bewijs dat enig ander schepsel, in het verleden of heden, een voet had die pre-

cies op de menselijke voet geleek. We weten ook hoe menselijke voetafdrukken eruitzien. Maar we zullen nooit zeker weten hoe Australopithecine voetafdrukken eruitzien, omdat er geen manier is om deze uitgestorven schepselen ‘boven enige twijfel’ te associëren met enig ontdekt fossiel” (Bones of Contention, p. 331).

Russell Tuttle van de University of Chicago deed een extensieve studie over habitueel ongeschoeide mensen in de bergen van Peru om ze te vergelijken met de Laetoli voetafdrukken. Hij zei dat deze laatste “overeenkomen met die van habitueel ongeschoeide moderne mensen” (“The Pitted Pattern of Laetoli Feet,” *Natural History*, March 1990).

Dr. Duane Gish merkt op dat vermits in Laetoli voetafdrukken van antilopen, zwijnen, giraffen, olifanten, neushoorns, en andere niet-uitgestorven dieren werden gevonden, er geen reden is te denken dat de voetafdrukken iets anders zijn dan afkomstig van de moderne mens. “In artistieke voorstellingen van de scène, zien we afbeeldingen van giraffen voor de giraffe-voetafdrukken, olifanten voor de olifant-voetafdrukken, enz. Maar mensen voor de voetafdrukken van mensen? O nee! Voor de menselijke voetafdrukken zien we een submenselijk schepsel, half-aap en half-mens. Terwijl evolutionisten toegeven dat een giraffe de giraffe-voetafdrukken moet gemaakt hebben, een olifant de olifant-voetafdrukken moet gemaakt hebben, enz., kan hun vooringenomen idee van evolutie hen niet toestaan toe te geven dat een mens de menselijke voetafdrukken maakte. Creationisten die de volle feiten accepteren zoals ontdekt door het empirische wetenschappelijke bewijsmateriaal, geloven dat de voetafdrukken gemaakt werden door moderne mensen - homo sapiens” (*The Fossils Still Say No*, p. 276).

3. Het Lucy-schepsel had aapachtige voeten en kon daardoor geen modern ogende (menselijke) voetafdrukken gemaakt hebben.

Russell Tuttle heeft geargumenteed dat een schepsel zoals Lucy, met lange gebogen tenen, de voetafdrukken niet kon gemaakt hebben en concludeert: “we zouden de slappe veronderstellingen moeten opzij schuiven dat de Laetoli voetafdrukken gemaakt werden door Lucy’s soort” (“The Pitted Pattern of Laetoli Feet”, *Natural History*, maart 1990).

4. De grootste voetafdrukken zijn bijna 12 inches (30,5 cm) lang en werden gemaakt door een wezen dat 6 voet (183 cm) groot was (Virginia Morell, *Ancestral Passions*, pp. 484, 501).

Maar Lucy was slechts half zo groot! Had dat oude vrouwtje zulke grote voeten?

5. Het blootleggen van de voetafdrukken was moeilijk en er gebeurden fouten.

In *Lucy’s Child: The Discovery of a Human Ancestor*, beschrijft Donald Johanson het proces zoals verteld door Tim White die een lid was van Mary Leakey’s team in de tijd van de ontdekking:

“[Tim verklaarde] De voetafdrukken waren gemaakt in een laag [vulkanisch] as. Maar ze hadden ook een deuk gemaakt in de dunne aslagen die eronder lagen. Hoe dieper je wegging van de eigenlijke afdruk, hoe meer de depressie vervormd zou zijn. Dus moesten we eerst absoluut zeker zijn dat we niet prikten door het primaire oppervlak heen - want anders zouden we eindigen met slechts een verstoord beeld. Gelukkig was er een dunne laag calciumcarbonaat net onder de voetafdruklaag, net iets harder dan het lichte grijze as dat later neerviel en de indrukken vulde. Ik goot verfverdunder op de indruk, en terwijl de grijze invulling dit opzoog en verdonkerde, deed het calciumcarbonaat dit niet. Op die manier was ik in staat te onderscheiden op kleur tussen de twee aslagen, en zorgvuldig de invulling verwijderden zonder in de afdruk zelf te gaan” (*Lucy’s Child*, p. 189).

Nadat Tim White wegging van Mary Leakey, bleef het blootleggen van de voetafdrukken doorgaan met “een houten hamer en een beitelachtig voorwerp”, een veeleer lompe techniek die meer aanleiding gaf tot het verstoren van de voetafdrukken en die ook beitelstrepen achterlieten. White zegt:

“Alhoewel ik zag dat zij door de kalkachtige laag van de afdruk was gedrongen en ik haar adviseerde hiermee op te houden, schonk ze geen aandacht aan mijn advies” (*Lucy’s Child*, p. 192).

Men is het er sindsdien over eens dat Mary’s gebeitel tenminste een van de voetafdrukken heeft geschonden (p. 193).

6. De voetafdrukken zijn verdwenen en we kunnen niet zeker zijn dat de afgietsels een accuraat beeld geven.

In een poging de voetafdrukken te bewaren heeft Mary Leakey de site bedekt met lagen zand, plasticfolies en lavastenen. Niettegenstaande dit, of misschien juist daardoor werd de site snel overgroeid. Tegen 1985, zeven jaar na de ontdekking, groeiden er acaciabomen op, die soms 8 voet hoog (ong. 2,5 m) waren. (Mary's Child, p. 191).

Bovendien beweert Tim White dat de afgietsels geen ware impressie geven van de originele afdrukken. In 1985 zei hij aan Donald Johanson:

“Slechts enkele experts hadden de kans ze [de voetafdrukken] te zien voordat ze werden bedolven. Ik was er een van. Ron Clarke was een andere. Haast ieder ander die het heeft over hun betekenis en implicaties spreekt vanaf de afgietsels, niet de originelen. En dat is een echte schande. Een afgietsel kan je niets meedelen over textuur, kleur en de fijne details van het origineel. Het vertelt je niet of een bepaalde zwelling in de afdruk deel uitmaakt van de morfologie van een oude voet, of van een beetje van de onuitgegraven invulling”. (Lucy's Child, p. 191).

In het licht van deze grote onzekerheid en verwarring is het gebruik maken van de Laetoli voetafdrukken, als icoon van menselijke evolutionaire afstamming van de apen, gewoon crimineel.

7. In feite zijn de Laetoli voetafdrukken een icoon van schepping.

Als de evolutionaire veronderstellingen worden weggedaan, vormen de Laetoli voetafdrukken een bewijs dat “moderne mensen” in dezelfde tijd leefden als de schepselen die verondersteld miljoenen jaren oud zijn. Dit betekent dat ofwel de evolutionaire dateringsmethoden foutief zijn en dat het hele fossiel strata concept moet afgedankt worden, ofwel dat de “moderne mens” miljoenen jaren oud is. In elk geval weerleggen de Laetoli voetafdrukken het standaard evolutionaire denken.

Lees verder:

http://www.scheppingofevolucie.nl/art_aapmensen.htm

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/evolutie-aap.pdf> (door dr. David Menton)

<http://www.verhoevenmarc.be/#Schepping>

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#)